

zprávou ze dne 18. února 1935, tedy po uplynutí osmidenní lhůty, končící dnem 16. února 1935, bylo ji jako opožděnou odmítnouti.

Ve stejném smyslu rozhodl nejvyšší soud již nálezem z 25. května 1934, č. Ds I 25/34. Bylo-li připojeno k nálezu vrchního soudu z 25. ledna 1935 právní poučení jiné, nesprávné, nemění se tím nic na věci, vždyť bylo na stěžovateli jakožto zkušeném soudci a osobě práva znalé, aby svou stížnost řídil a odeslal na příslušné místo.

Čís. 241 dis.

Týkala-li sa milosť, udelená obvinenému advokátovi v trestnej veci proti nemu vedenej, len preminutia trestu na slobode, niet prekážky, aby sa proti obvinenému advokátovi pokračovalo v zavedenom disciplinárnom pokračovaní.

(Rozh. zo dňa 18. marca 1935, Ds III 79/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. V. L., advokátovi v K., vyhovujúc odvolaniu štátneho zastupiteľstva, zrušil usnesenie prvostupňového disciplinárneho súdu, ktorým tento zastavil disciplinárne pokračovanie proti obvinenému advokátovi, a nariadil disciplinárnemu súdu, aby v disciplinárnom pokračovaní proti obvinenému advokátovi pre disciplinárny prečin podľa lit. b) § 68 adv. por. zavedenom, ďalej postupoval.

D ô v o d y :

Nelze súhlasiť s názorom štátneho zastupiteľstva, že právo prezidenta republiky, uvedené v § 103 ústavnej listiny, udeľovať amnestiu, sa vzťahuje len na trestné pokračovanie (§ 105, č. 2 tr. z.), nie však na disciplinárne pokračovanie. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí z 9. mája 1932 č. Ds III 41/30, uverejnenom v Úr. sb. najvyššieho súdu pod č. 144 dis., už vyslovil, že prezidentovi republiky prislúcha udeľovať milosť aj v disciplinárnych veciach.

Rozhodujúcim v tomto prípade je obsah rozhodnutia prezidenta republiky zo dňa 15. júna 1934. Toto rozhodnutie obsahuje priame preminutie trestov, a to jak trestov na slobode nepresahujúcich 1 mesiac, tak aj trestov na peniazoch za podmienok čl. I, odst. 2 a 3 cit. rozhodnutia v tom predpoklade, že tresty boli uložené pre prestupok alebo prečin podľa zákona na ochranu republiky, že tresty boli pravoplatne uložené najpozdšie 15. júna 1934 a za trestné činy spáchané pred 1. januárom 1934, jednak zvláštno ustanovenia o pokračovaní, ktoré sa má konať o žiadostiach za preminutie trestu a za abolíciu trestného pokračovania.

V tomto rozhodnutí prezidenta republiky niet však ustanovenia, ktorým by sa premiňaly ďalšie následky trestného odsúdenia, a najmä není v ňom nariadené zastavenie disciplinárneho pokračovania alebo preminutie disciplinárnych trestov. Citované rozhodnutie prezidenta republiky není teda na prekážku, aby sa proti obvinenému advokátovi ďalej postu-

povalo v zavedenom disciplinárnom pokračovaní, lebo milosť udelená obvinenému advokátovi v trestnej veci proti nemu vedenej, týkala sa len priameho preminutia trestu na slobode, nevzťahovala sa však podľa svojho obsahu na zavedené už disciplinárne pokračovanie. Preto bolo odvolaniu vyhovené a disciplinárnemu súdu nariadené, aby vo veci ďalej pokračoval.

Čís. 242 dis.

Zrušením rozhodnutia disciplinárneho súdu prvej stolice najvyšším súdom ako súdom odvolacím dostáva sa vec do štádia, v ktorom je disciplinárny súd viazaný len žalobným návrhom; je preto oprávnený previesť dokazovanie, ktoré uzná za potrebné pre rozhodnutie veci.

Ustanovenie § 80 adv. por., že disciplinárny súd ustanoví vyšetrojúceho komisára, keď to uzná za potrebné, není na prekážku, aby disciplinárny súd priamo bez ustanovenia vyšetrojúceho komisára požiadal okresný súd o výsledch svedka.

Prísaha vyslechnutých svedkov není obligatorná.

(Rozh. zo dňa 18. marca 1935, Ds III 85/34.)

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. V. K., advokátovi v I., následkom odvolania, podaného obvineným advokátom proti rozsudku disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 4. novembra 1934 po preskúmaní spisov potvrdil rozsudok prvostupňového disciplinárneho súdu.

Dôvody :

Obvinený advokát si sťažuje v odvolaní, že disciplinárny súd porušil formálne predpisy vo viacej smeroch. Toto porušenie spatruje sťažovateľ v tom, že disciplinárny súd vypočul také osoby, ktorých výsledch najvyšší súd nenariadil. Námietka neobstojí. Usnesením zo dňa 19. decembra 1932, Ds III 70/32-2 zrušil najvyšší súd u vyhovení odvolaniu obvineného skorší rozsudok disciplinárneho súdu a nariadil tomuto novému prejednanie veci. Následkom toho bol disciplinárny súd oprávnený previesť dokazovanie, ktoré uznal pre rozhodnutie veci za potrebné, lebo zrušením dostala sa vec do štádia, v ktorom disciplinárny súd bol viazaný len podaným žalobným návrhom. Ostatne upozornil najvyšší súd výslovne v citovanom zrušovacom usnesení, že bude-li v novom pokračovaní potrebné ďalších dôkazov okrem výsledchu svedka E. B. a L. T., aby disciplinárny súd ďalšie potrebné dôkazy previedol.

Obvinený advokát si ďalej sťažuje, že po čas vyšetrovania nebol ustanovený vyšetrojúci komisár, že disciplinárny súd požiadal okresný súd v I. priamo o výsledch svedkov bez súčinnosti vyšetrojúceho komisára a že vyslechnutí svedkovia neboli vzatí do prísahy. Námietky tieto nie sú oprávnené. V § 80 adv. por. nariaďuje sa ustanovenie vyšetrojúceho komisára pre prípad, keď disciplinárny súd uzná potrebným vyšetrovanie.